

Ja, vi elsker dette landet...

En beretning om en sejlerferie til Vestnorge i den "umulige" sommer 1998.

(-Af Knud Verner Westh, Maxi-Taxi, Rønne .)

Sørlandet.

Det gode skib "Maxi-Taxi" (Maxi 95) er hjemmehørende i Rønne på Bornholm. Så langt fra Norge, som man kan komme i Danmark. Vi startede den 21. juni ved solopgang og nåede Christianshavn ud på aftenen. Vi var to med fra Bornholm og samlede den tredje op i Hovedstaden. Sidstnævnte havde dog betroet os, at han kun kunne være med i ca. 14 dage, idet han havde andre aftaler.

Videre gik turen via Gilleleje, Anholt, Sæby og Skagen, hvor der var visefestival og VM i fodbold (en helvedes larm dag og nat).

Endelig var vinden rigtig og rigelig, så vi kunne krydse Skagerrak på standsmæssig måde, d.v.s. for sejl. Vi kunne lige holde Arendal op. Det var vi i og for sig godt tilfredse med. På grund af vindens styrke, som vi havde undervurderet, kom vi dog lidt for tidligt frem til Torungen Fyrene - det var endnu ikke helt lyst, men det gryede under vor anduvning og indsejling gennem skærgården. Intet er vel skønnere end at komme i havn og have nået sit mål efter en frisk tur over havet - efter logbogen ca. 92 sømil og 14 timer - og ikke mindst at gå ind gennem den skønne skærgård til Arendal.

Den sydlige del af Norge er - i følge sagens natur - den, der er mest besøgt af danskere. Og også af nordmænd. Der var en betydelig forskel i prisniveau i havnene, sanitære faciliteter m.v. fra Sørlandet til Vestlandet. F.eks. måtte vi betale 100 kr. for at ligge ved flydebroerne i Arendal, og der var *hverken* toilet *eller* bade faciliteter. Man måtte gå i byen - til et vaskeri - for at få sit daglige bad, og det kostede 35 kr. Toiletbesøg foretog vi på rådhuset eller på turistkontoret. Nå, vi skulle videre, og i de følgende dage arbejdede vi os mod vest via Lillesand, indeblæsning i Kristianssand nogle dage (her var også musikfestival - og VM i fodbold - og igen en frygtelig ballade, men nogle charmerende unge nordmænd invaderede vor båd, så vi overgav os), Höllen og Skjernøy. I mellemtiden var vor sidst ankomne gast stået af igen, og vi var blot de sædvanlige to tilbage på resten af turen.

Det besværlige hjørne.

Fra vejrudsigterne kender vi farvandet ved Jæren - Lista og fra forsikringen kender vi Norges sydligste punkt Lindesnes. Vil man vest herfor skal man først sikre sig, at man har forsikringen i orden. Norges Redningssselskab har mange sejlere og måske især motorbådsfolk som medlemmer. Redningsfartøjer foretager en flotillesejladt rundt om det besværlige forbjerg Lindesnes, hvor der ofte kan stå en ubehagelig sø, samt endvidere på

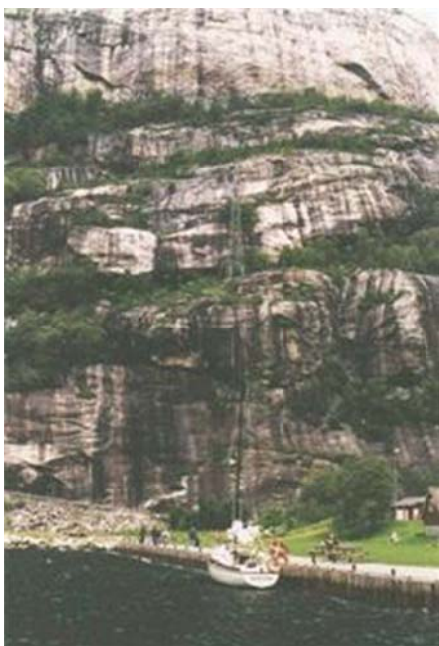
strækningen Egersund - Tananger (rundt om Jærens rev), hvor der er en relativ lang strækning uden egnede havne at søge tilflugt i.

Denne kyst består nemlig mestendels af sandstrand. Hvem skulle tro det - i Norge! Det største problem vi oplevede var, at vi konstant havde modvind. Når vi ville Nord-vest på var vinden i Nord Vest. Da vi senere ville hjem igen var vinden i Syd Øst. Vi klarede det besværlige hjørne i tre etaper: Skernøy - Lista, Lista - Egersund og endelig Egersund - Stavanger. På grund af modvind og til dels mangel på vind, foregik hovedparten af denne del af sejladsen for motor. I kraftige dønninger, i tåge og i øvrigt i næsten al slags vejr bortset fra klart solskinsvejr.

Lysefjorden - naturen gør dig stum.

Vi ankom sent til Stavanger, hvor man ligger lige midt i centrum. Efter som solen først går ned ved 23-tiden betyder det ikke noget, at man kommer sent frem. Efter lidt proviantering og indkøb af søkort, gik det straks næste formiddag videre til Lysefjordsmundingen.

Vi fandt en lille havn ved Forsand, hvor man - som flere steder på resten af turen - lå gratis, i hvert fald de første par dage. Da Lysefjorden er 20 mil lang besluttede vi os for at blive i Forsand for natten og gøre Lysefjorden næste dag, når vi var friske.

Lysefjorden er over 20 sømil dyb – vi måtte hele vejen ud igen, da vi ikke kunne blive mere end nogle få minutter i Lysbotn

Næste morgen sejlede vi ind i Lysefjorden, og blev betaget af de fantastiske klippesider 600 til 1000 meter høje. Hertil kommer bevidstheden om, at der er næsten lige så meget vand under kølen. Vi passerede under den lodrette klippeside "Predikestolen", og længere inde de endnu højere klipper ved Kjerag, hvor der nogle dage senere blev foretaget verdensrekord i "base jump", hvor 15 faldskærmspringere sprang samlet ud fra den 1000 meter høje klippe og efter et frit fald i 25 sekunder udløste skærmene og landede i god behold på fjorden.

Vi gik for sejl helt ind i bunden af fjorden ind til "Lysbotn". Undervejs ind og senere ud igen mødte vi kun en enkelt lystbåd - en tysker. Vinden gik på langs af fjorden, og da vi kom ind til bunden var vandet for oprørt til, at vi turde overnatte ved den ubeskyttede trækaj. Efter et kort besøg i land tog vi derfor retur - de "kun" 20 mil tilbage til fjordens munding, og herfra yderligere 15 mil til Jørpeland, som vi havde udvalgt, fordi vi herfra kunne tage en bus til Predikestolshytta, hvorfra der kun er 1½ times vandring til Predikestolen. Næste dag benyttede vi derfor til en udflugt til lands til Predikestolen.

Lysefjord set fra Predikestolen.

Dette er en tur, som man ikke må springe over, dersom man kommer på disse kanter. Det blæste så voldsomt, at vi nærmest måtte klamre os til klipperne, men det var en fantastisk oplevelse at stå på en klippe, der går 600 meter lodret ned mod fjorden. I det hele taget er udsigten ud over Lysefjorden, hvorpå vi havde sejlet dagen før, et betagende syn.

Videre nordpå.

I Jørpeland ligger man naturligvis også gratis - og her er det varme brusebad inkluderet i prisen.

Videre gik turen via Skudeneshavn, Haugesund og op i Hardangerfjorden. Undervejs havde vi købt søkort, men det var vor opfattelse, at man kunne klare sig med landkort, når man først var inde i fjordene. Når man blot ved, hvor man skal dreje af, kan man sagtens finde vej. Der er dybt overalt, når man blot holder sig et stykke ude i fjorden. Vejret var ikke det bedste, og af og til forsvandt sigten næsten totalt i en kæmpe regnbyge, men snart klarede det op, og på de gode dage fik vi af og til et glimt af solen.

Da vi nåede Ænes drejede vi fra Hardangerfjorden og ind i sidefjorden Maurangerfjorden. Her fortsatte vi ind næsten til bunden til Sunndal, hvor campingpladsen har en flydebro, hvor man kan lægge til og benytte pladsens sanitære anlæg.

Pladsen lå ufatteligt smukt med en flot udsigt op igennem Bondehusdalen og helt op til bræen i det fjerne.

Vi ligger ved en lille flydebro ved campingpladsen i Sunndal.

Bondehusbræen, en arm af Folgefonna

Nede fra Maurangerfjorden tager det ca. 2-3 timer at nå op til bræen i ca. 1400 meters højde. Man går igennem en frugtbar dal med en brusende foss, med græssende køer og geder på en rimelig god vej til man når Bondehusvatnet. Der fiskes såvel i elven som i søen. På den anden side af søen begyndte terrænet at blive besværligt, og det sidste stykke op til selve isen var meget svært. De fleste nøjedes med at stå ved foden af fjeldet og se bræen på afstand. Men naturligvis måtte man op og røre ved isen, der knirkede og knagede, og af og til løsrev nogle isblokke sig med nogle gevaldige brag. Vi havde netop denne dag et velsignet vejr med sol det meste af dagen, så det kunne ikke være bedre.

Helt oppe ved Bondehusbræen

Geder helt oppe i skyerne

Om aftenen grillede vi nogle fisk, som campisterne havde fanget i fjorden, og næste dag startede vi så hjemturen. Vi lagde turen ind om Rosendal for at proviantere, idet der ikke fandtes meget at købe i Sunndal. Videre ud af Hardangerfjorden - planen var at nå helt til Haugesund, men det var for stor en mundfuld. Vi så på søkortet, og en lille beskyttet naturhavn kaldet Bømla blev udvalgt.

Der er en velsignet fred og ro i Norge, og så er der god plads overalt – her ligger vi helt alene i Bømla havn.

Der var en velsignet fred og ro, da vi kom ind i naturhavnen sent om aftenen. Vi så kun et enkelt menneske eller to. Der var en "Gæstebro", men ingen sanitære faciliteter. Men et pragtfuldt sted var det. Der var naturligvis ingen andre lystbåde end vor. Det var midt i højsæsonen, nærmere betegnet den 18. juli. Der er ufattelig god plads i Vestnorge.

Hjemad igen - og så går vinden naturligvis i SØ.

Vi havde en fin sejltur næste dag. Ind gennem Haugesunds havn, ned gennem Karmsund og ind til Skudeneshavn, hvor vi havde en aftale om køb af diesel til 2,50 NOK pr. liter. (For resten af en købmand, der hadede svenskere, men elskede danskere - Vi fik aldrig at vide hvorfor.) Dette var den billigste diesel vi så på turen. Efter et kort stop her for frokost og bad gik det videre imellem små øer og skær mod Tananger. Denne lille by er en slags forstad til Stavanger - den ligger blot på ydersiden af landet - og her kom vi til at tilbringe 4 dage, før vejret artede sig ordentligt. Vi brugte tiden på bedste vis på udflugter til Stavanger samt til et flymuseum, og fjerde dagen sejlede vi sidst på aftenen og var fremme ved Lista tidligt om morgenen, umiddelbart før vinden igen friskede op - denne gang fra vest - med styrke af "liten kuling".

Lista er en fiskerihavn, hvor der ikke er meget plads til lystfartøjer. Der ligger dog altid 2-3 stykker, der venter på at vejret arter sig, så de kan komme videre. Fiskerne i havnen er utrolig hjælpsomme og venlige. Det koster ikke noget at ligge i havnen, og der er oven i købet gratis varmt brusebad m.v. Blot skal man betale NOK 10 for at få strøm.

Endelig vestenvind - også i den grad.

Vi lyttede naturligvis intenst til vejrudsigterne, og næste dag til middag mente vi ikke, at der skulle være nogen risiko for at sætte kursen på Skagen. Det var lørdag, og den danske vejrudsigt lovede aftagende vind fra søndag morgen. Af sted gik det på plat læns for en lille fok - forbi Lindesnes, og et godt stykke langs den sydnorske kyst, inden vi sagde farvel til Norge. I stedet for at aftage tiltog vinden og i løbet af natten og ikke mindst søndag

morgen og formiddag nærmede vindstyrken sig skønsmæssigt 20 m/s. Og - så er søerne store i Skagerrak. Der findes mange beretninger om sejlads i hårdt vejr, så jeg skal spare Jer for superlativer. I et døgn stod vi fastspændt i cock-pit'et og håndstyrede, og da vi så de store skibe runde Grenen ved Skagen, så vi for alvor, hvor store søerne efterhånden var blevet.

For at komme rundt om Grenen skal man et godt stykke østpå, og da vi senere satte kursen sydover for derefter at gå vestover ind til Skagen havn, kunne fokken ikke mere. Den revnede med et brag og piskedes efterhånden i laser. Selv i læ af land var der store søer, hvorfor det ikke var klogt at sende folk på dæk.

Vel inde i havnen måtte vi konstatere, at denne var overfyldt. De weekend gæstende nordmænd og svenskere kunne ikke komme af sted på grund af vejret. Vi fandt et lille hjørne mellem nogle fiskerbåde. Og så af sted til købmanden - en måned i Norge på lys øl til en pris svarende til det dobbelte af en dansk pilsner - det er næsten i sig selv en Minnesota-kur. Det var herligt at være hjemme i Danmark igen.

Næste morgen kom havnebetjenten og jagede os væk, hvorfor vi straks fortrak til freden ude på havet med kurs mod SsØ.

Fra Skagen til Rønne i to etaper.

Fra Skagen krydsede vi sydover hele søndagen. Da vi søndag aften kun var kommet til Læsø rende, og vinden løjede, gik det videre for motor mod Anholt. Denne blev passeret ved 2-tiden om natten så tæt på Stensøre-kysten, at vi kunne røre ved den. Videre passerede vi den tætte trafik fra Storebælt, og om morgenen fik vi øje på Gilleleje. Videre med Kronborg om styrbord igen - i regn ned gennem Sundet - og endelig sidst på eftermiddagen i Lynetten. En dejlig havn med en elendig beliggenhed. Op tidligt næste morgen, hvorefter kursen gik mod Falsterbo. Ved Trelleborg kunne vi atter sætte sejl, og på de sidste 50 sm fik vi en af turens bedste sejlads og så oven i købet i solskin. Vi løb ind i Rønnes lystbådehavn, Nørrekås kl. 20. Vi havde sejlet 1.240 sømil og været 39 dage undervejs.

Hjemme igen i Nørrekås Lystbådehavn i Rønne